

Kijk, ik ben een pony!

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Hallemans

kluitman

Eerder verschenen:

Help, ik ben een pony! & Help, waar is mijn pony?!
(2-in-1-boek)

Hoera, ik ben een pony!

Dit boek is van A tot Z verzonnen.
Je mag paarden nooit vlees of kaas laten eten!
Daar kunnen ze heel ziek van worden.

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W092401

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Gertrud Jetten

© MMXXIV Illustraties: Ina Halleman

Vormgever omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

inahalleman.be

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Saar den Besten zat op een van de lage witte muurtjes tussen de paardenboxen. Links van haar stond oude Toby op zijn gemak hooi te kauwen. Rechts van haar stond Adam, haar zwarte shetlander. In de boxen tegenover haar waren Belle, Kizzy en Nala.

Saar keek verdrietig om zich heen. Zouden ze hier binnenkort echt weg moeten? En nog erger: zouden alle paarden weg moeten? Maar waarnaartoe dan? De tranen sprongen in haar ogen. De paarden waren haar vrienden!

Haar vader was stuntman en gebruikte de bonte merries Belle, Kizzy en Nala voor zijn optredens bij shows en in films. Toby was vroeger zijn beste stuntpaard geweest, maar die was oud en al jaren met pensioen. En Adam deed niks: die was er alleen maar. Zelfs om op te rijden was hij niet echt geschikt.

Wat haar vader haar net verteld had, galmde nog na in haar oren: 'Door mijn ongeluk kan ik niet meer als stuntman werken. En nu is ons geld bijna op. Ik, eh... ik ben bang dat we hier weg moeten.' Saar slikte bij de herinnering. Maar haar vader was nog niet klaar geweest. 'We zullen moeten verhuizen naar een flatje in de stad. Of naar een kleine huurwoning in het dorp. Als we geluk hebben...'

Weg uit hun mooie witte dijkhuisje met de lichtblauwe

luiken en de rode klimrozen tegen de muren. Weg bij de rivier aan het einde van hun terrein, achter de weilanden. Weg bij het eindeloze uitzicht.

Maar het ergste was nog wel dat er geen geld meer was voor de paarden. Misschien, héél misschien konden ze Adam aanhouden. Die at het minste en was nooit ziek.

‘En Toby dan?’ had Saar geschrokken gevraagd.

Haar vader had geen antwoord gegeven. Dat hoefde ook niet, want Saar wist het antwoord al. Toby was oud en ziek. Hij zou dit niet overleven.

‘Hij voelt er niks van,’ had haar vader nog gezegd. ‘De dierenarts doet dat heel voorzichtig.’

Opeens stroomden de tranen over haar wangen. Saar was gek op Toby, misschien wel net zo gek als op Adam. Hij was er altijd geweest, vanaf de dag dat ze geboren was. Toen Saar één jaar oud was, was haar moeder teruggegaan naar Amerika, maar Toby was altijd gebleven.

Toby briepte geruststellend en duwde zijn neus tegen haar been.

Saar begon nog harder te snikken. Dit was haar thuis. Ze kon niet zonder de paarden. Niet zonder het uitzicht vanuit haar slaapkamerraam. De ruimte. De stilte. In de stad ging ze dood van binnen, dat voelde ze in elke vezel van haar lichaam.

In de andere box keek Adam naar haar op. Hij stopte met eten en keek haar onderzoekend aan. Toen at hij weer verder. Saar veegde de tranen van haar wangen. Ze moest iets verzinnen om geld te verdienen, maar wat?

Een bank beroven? Een beroemde influencer worden? Leuke filmpjes maken? Samen met haar vader optreden? Hij kon geen stunts meer doen, maar nog wel vrijheids-

dressuur... In gedachten tikte ze met haar hakken tegen het witte muurtje. Dat waren allemaal idiote ideeën, en het optreden al helemaal. Daar was ze veel te verlegen voor. Tenzij ze onherkenbaar was. Een pony of zo.

Het was alsof Saar bevroor. Ze dacht opeens aan Lottie de Groot, het meisje dat in een pony veranderd was doordat ze een paardensnoepje had gegeten. Stel dat dat bij haar ook lukte? Dan zou ze een wonderpony worden.

Ze kon dan rekenen, met haar hoeven in het zand schrijven, vragen beantwoorden... Ze zou allerlei dingen kunnen die gewone pony's niet konden! Daarmee kon ze ontzettend veel geld verdienen en dan konden ze voor altijd hier blijven wonen.

Opgewonden bonkte ze met haar voeten tegen het muurtje. Ze moest het meteen aan haar vader vertellen! Ze sprong op de grond en liep naar de deur. Onderweg aaide ze Adam nog even over zijn rug. Hij keek haar met zijn grote, donkere ogen aan en briepte. 'Goed idee, hè,' riep ze tegen hem. 'Misschien kun je wel samen met mij optreden! Nou ja, waarschijnlijk niet, maar dat maakt niet uit.'

'Pap!' riep ze terwijl ze naar buiten rende. 'Pap, waar ben je?'

'Hier,' klonk de stem van haar vader vanuit de hooischuur. Hij was bezig de grote veewagen te schilderen. *Idris & Pleuni den Besten*, stond er met grote letters op. *Stunts met paarden*.

Saar rende naar binnen. 'Pap, ik heb een superidee!'

'Wat dan?' Idris legde de kwast op het verfblik en keek nieuwsgierig naar Saar.

'Ik ga een paardensnoepje eten, net als Lottie de Groot,

en dan verander ik in een pony! Dan kan ik allerlei kunstjes doen en verdienen we bergen met geld.' Verwachtingsvol keek ze naar haar vader.

Idris schoot in de lach. 'Dat rare verhaal heb ik nooit geloofd,' grinnikte hij. 'En bovendien wil ik dat helemaal niet! Trouwens, hoe moet je dan weer een meisje worden?'

Saar haalde haar schouders op. Ze had geen idee. In het artikel dat ze gelezen had, stond alleen maar dat Lottie nu weer een meisje was. 'Dat weet ik nog niet,' zei ze. 'Maar als het Lottie gelukt is, kan ik het ook.'

'Sorry lieve Saar, maar ik vind het een slecht plan,' zei haar vader. 'Ik wil geen dochter die eruitziet als een pony. Dan ga ik nog liever verhuizen. En je moet naar school, weet je nog?'

Saar beet op haar lip. Ze vond er niks aan op school. De lessen waren saai en ze vond juf Anne helemaal niet aardig. Ze had haar een keer horen zeggen dat Saar ziekelijk verlegen was en hoognodig eens wat meer moest durven. Het gevolg was dat ze Saar extra vaak een beurt gaf. Maar daar werd Saar nog verlegener van.

'Dat haal ik wel weer in,' zei Saar zacht. Ze keek naar de grond. Eerlijk gezegd leek het haar heerlijk om een tijd niet naar school te hoeven.

Haar vader sloeg een arm om haar heen en drukte haar even tegen zich aan.

'Heeft oma geen geld?' vroeg Saar.

'Dat is ook bijna op.'

'O.' Saar wist niet meer wat ze moest zeggen. Maar in haar hoofd vormde zich een plan. Ze zou het er niet bij laten zitten. De box naast Adam was vrij. Haar vader en oma zouden vast goed voor haar zorgen. Misschien was

het wel heel leuk om bij de paarden in de stal te wonen!
Daar was ze sowieso al bijna altijd.

En als haar vader eenmaal van de schrik bekomen was, zou hij het superleuk vinden om samen met haar op te treden. Als pony die eigenlijk een meisje was, kon ze vast allerlei bijzondere dingen! Dan maakte het niet uit dat haar vader niet meer op een galopperend paard kon staan. Ze zouden ontzettend beroemd worden en veel geld verdienen. Maar eerst moest ze zo'n snoepje zien te vinden.

2

In gedachten verzonken liep Saar naar het huis. Ze deed in de bijkeuken haar laarzen uit en ging naar binnen, de woonkamer in.

Haar oma zat op de bank was op te vouwen. Ze keek op. 'Hé, Saar,' zei ze lief. 'Wat is er? Heb je gehuild?'

Saar plofte op de bank. 'Papa heeft het me net verteld.'

'Aha,' zei haar oma. Ze streelde over Saars haar. 'Ben je erg geschrokken?'

Saar knikte. Ze voelde weer tranen opkomen. Snel knipperde ze ze weg. Zou ze haar oma vertellen over haar plan? Nee, beter van niet. Ze zou het vast geen goed idee vinden, ook al was haar oma de stoerste oma ter wereld.

Saars oma, Pleuni, had jarenlang als stuntvrouw opgetreden. Ze sprong op galopperende paarden, zat achterstevoren, hing ondersteboven aan de zijkant... Inmiddels deed ze dat niet meer. Ze zei vaak dat ze het optreden vreselijk miste, maar ook al was ze nog zo stoer, ze kon niet meer op galopperende paarden springen. Daar was ze nu echt te oud voor. Wel reed ze nog regelmatig en verzorgde ze de paarden. Toen Idris wekenlang in het ziekenhuis lag, had ze al het werk gedaan.

'We redden ons wel,' troostte oma haar.

'Ik wil niet naar een flat,' zei Saar zacht. 'En ik kan niet zonder de paarden.'

'Dat weet ik, liefje, dat weet ik.' Ze sloeg haar arm om Saar heen en gaf haar een flinke knuffel. 'Misschien verzinnen we nog wel iets. Wat wil je eten? Dan maak ik vandaag iets extra lekkers. Zelfgemaakte pizza?'

Saar knikte. 'Ja, lekker,' zei ze mat. Terwijl Pleuni naar de keuken liep, vroeg Saar zich af hoe de paardensnoepjes zouden smaken. Morgen na school zou ze naar de dierenwinkel in het dorp gaan. Daar hadden ze een heleboel verschillende merken. Ze fronste haar voorhoofd. Lagen er niet nog wat paardensnoepjes in de zadelkamer?

Ze stond op, maar plofte toen weer op de bank. Ze herinnerde zich opeens dat ze het laatste snoepje vorige week aan Adam had gegeven. Waarom eigenlijk? O ja, omdat ze geprobeerd had om hem te longeren. Saar zuchtte. Ze vroeg zich regelmatig af of haar shetlander zo dom was dat hij nooit wat begreep, of zo slim dat hij het prima begreep maar er gewoon geen zin in had. De andere paarden hadden diep respect voor hem. Als er iets engs was, keken ze allemaal naar hem wat ze moesten doen en iedereen ging voor hem aan de kant. Zo dom kon hij dus niet zijn, toch?

Saar glimlachte. Adam had zulke prachtige, wijze ogen. Hij maakte haar vaak aan het lachen. En hij troostte haar, gewoon door bij haar te zijn. Door zijn aanwezigheid. Hij voelde soms als de oudere broer die ze graag wilde. Kon hij maar praten! Wat ging er allemaal om in dat zwarte, harige hoofd?

Niet alleen Adam voelde als familie, maar ook de andere paarden. Toby was de opa die ze niet had, en Belle, Nala en Kizzy waren haar zussen en vriendinnen. Dat was fijn, want zussen en vriendinnen had ze ook al niet.

Saar klemde haar kiezen op elkaar. Morgen zou ze haar spaargeld pakken en alle paardensnoepjes kopen die ze kon vinden. Ze moest wel.

De pizza van haar oma was heerlijk, maar smaakte niet zo lekker als anders. Het gesprek met haar vader lag als een steen op haar maag. Ze zei dan ook niet veel. Na het eten verdween ze naar haar kamer. Hoeveel geld had ze eigenlijk?

In haar bureaula zat een kistje met spaargeld. Saar kiperde het om en sorteerde het. Twee briefjes van vijf, een briefje van tien en wat munten. In totaal was het 23 euro en 75 cent. Dat moest genoeg zijn. Saar leunde achterover in haar stoel en staarde naar buiten. Ging ze dit echt doen?

Ja, ze was vastbesloten. Morgen om deze tijd zou ze een pony zijn en in de stal staan in plaats van in haar kamer zitten. Dat was een bizar idee.

Saar keek naar de foto van haar moeder. Uiterlijk leek ze sprekend op haar. Ze hadden allebei dezelfde witblonde haren, lichtbruine ogen en gebruide huid.

Of ze van binnen ook veel op elkaar leken, wist ze niet. Veel kinderen uit haar klas vonden haar zielig omdat ze geen moeder had. Nou ja, die had ze wel. En nee, die had ze niet. Saars moeder belde af en toe. Dat was altijd een beetje ongemakkelijk. Saar wist nooit zo goed wat ze tegen haar moest zeggen. Haar moeder was cameravrouw in Hollywood en was dol op gevaarlijke sporten.

Bergbeklimmen, motorrijden, paragliden...

Heel anders dan Saar. Saar was niet sportief, ze was heel verlegen en ze deed geen gevaarlijke dingen.

Saar miste haar moeder niet. Hoe kun je iemand missen die je je niet eens kunt herinneren? Bovendien had ze haar vader en haar oma. En de paarden. O ja, de paarden! Saar zuchtte. Ze schoof het geld bij elkaar en stopte het in haar portemonnee.

Die nacht lag Saar een hele tijd wakker. 's Ochtends stond ze dan ook veel te laat op.

'Saar, waar blijf je?' riep haar oma beneden aan de trap. 'Schiet op, anders kom je te laat!'

Saar kleepte zich snel aan. Ze stopte de portemonnee in haar broekzak en roffelde de trap af. Haar vader en oma zaten al aan tafel.

'Goedemorgen, Saartje,' zei haar vader lief. 'Heb je goed geslapen?'

Saar knikte. Ze had gedroomd dat ze een pony was, maar dat vertelde ze maar niet. Dan had hij meteen door wat ze van plan was.

'Wij moeten vanmiddag naar het ziekenhuis,' vertelde Pleuni. 'We zijn pas om vijf uur thuis. Vind je dat vervelend? Anders kan ik wel vragen of je naar de burens mag.'

'Nee, dat hoeft niet,' riep Saar snel.

Haar vader keek haar onderzoekend aan.

'Ik bedoel dat ik het wel lekker vind om alleen te zijn.'

Haar vader zuchtte nauwelijks hoorbaar. Hij vond het vervelend dat ze nooit iemand mee naar huis nam en zelden ergens anders ging spelen. Saar vond het niet vervelend. Nou ja, een beetje. Soms. Maar vandaag zeker niet.

Vandaag kwam het haar heel goed uit! Opgewekt smeerde ze een dikke laag pindakaas op haar boterham.

Tijdens het eten kletste ze honderduit. Bij haar vader en haar oma was ze nooit verlegen. Alleen in de klas. Of bij mensen die ze niet kende.

Na het ontbijt pakte ze haar broodtrommel en propte hem in haar rugzak. 'Tot vanmiddag,' riep ze.

'Tot vanmiddag,' riepen Idris en Pleuni in koor.

Buiten stond een stevige wind en het miezerde. Saar keek met een vies gezicht naar de lucht. Dat was het enige nadeel van hier wonen: ze moest elke dag vier kilometer heen fietsen en vier kilometer terug.

Onderweg vroeg ze zich af hoe het zou zijn als ze straks een pony was. Zou ze net zo'n dikke vacht krijgen als Adam? Of meer zoals de andere paarden? En wat voor kleur zou ze hebben? En... wat zouden haar vader en haar oma tegen haar juf zeggen? Saar gniffelde.

Ze zette haar fiets in het rek en liep de school in.

De dag kroop voorbij. Juf Anne gaf haar telkens een beurt. Met rekenen vond Saar het niet zo erg, want dat kon ze heel goed, maar toen ze hardop moest voorlezen brak het zweet haar uit. Van de zenuwen begon ze te haken en te stotteren.

'Oké, Saar,' zei juf Anne na een paar vreselijke minuten. 'Dank je wel. Lisa, kun jij verder lezen?'

Saar haalde opgelucht adem. Dat had ze weer gehad.

Om drie uur ging eindelijk de bel. Saar sprong overeind, schoot haar jas aan en rende naar de fietsenstalling. De dierenwinkel was aan de andere kant van het dorp, naast een oude molen. Saar trapte flink door. Ze zette haar fiets tegen de muur en liep naar binnen.

'Goedemiddag,' zei de jongen achter de kassa.

Saar knikte verlegen en sloeg haar ogen neer. Zonder iets te zeggen liep ze naar de paardenafdeling. Verrast stond ze stil. Tegen de muur waar het voer lag, hing een kastje met allemaal verschillende vakjes, net als in een snoepwinkel. En in die vakjes lagen allerlei smaken paardensnoepjes. Ernaast hingen zakjes om ze in te doen en er was een weegschaal.

Tegen de muur hingen nog zakjes met andere soorten paardensnoepjes. Saar zag paardenyummies, Conrads ponysmikkels en appelcrunchies. Wat kostte het eigenlijk? Op het kastje hing een briefje: *2 euro per ons voor het schepsnoep*. De andere merken waren allemaal rond de vier euro. Perfect! Dan kon ze lekker veel kopen. En eten.

Ze begon met de losse snoepjes. Eens kijken... Een schepje frambozensmaak. Een schepje vanille. Een schepje zoethout. Een schepje brandnetel. Ze aarzelde. Moest ze dat echt eten? Ja, dat moest. Met een vies gezicht deed ze drie snoepjes in het zakje. Toen nog een schepje kruiden. En een schepje banaan. Daarna waren de andere snoepjes aan de beurt.

Op het zakje paardenyummies stond een lachend paard met grote gele tanden. Saar slikte. Over een paar uur had zij ook zulke tanden. Vier hoeven. En manen en een staart. Ze aarzelde even. Toen pakte ze van elke soort een zakje en deed ze in het mandje. Snel liep ze naar de kassa, voordat ze zich kon bedenken.

'Zo zo, jij gaat je pony flink verwennen,' zei de jongen aan de kassa. Lachend keek hij naar Saar.

Saar bloosde. 'Ja, ik, eh...' hakkelde ze. Ze voelde dat ze knalrood werd. Was ze maar niet zo verlegen!

'Dat is dan 15 euro 35.'

Saar haalde haar portemonnee tevoorschijn en legde precies het goede bedrag op de toonbank.

'Dank je wel,' zei de jongen. Hij bukte zich en rommelde wat in het kastje onder de toonbank. Even later kwam hij tevoorschijn met een bruin papieren zakje in zijn hand. 'Hier zit nog een restje in. Deze snoepjes zijn inmiddels niet meer in de handel. Wil je die ook?'

Saar knikte blij. Nu had ze wel tien verschillende soorten! Hopelijk zaten de goede snoepjes erbij. Ze propte alle snoepjes in haar rugzak en maakte de klep dicht. Uit de rugzak kwam een verrukkelijke geur. Saar deed heel even haar ogen dicht. Ze fantaseerde dat ze in de wei lag met alle paarden om haar heen. De lucht boven haar was stralend blauw en in de grote berk naast het huis kwetterden vogels. Er was geen wolkje aan de lucht.

'Tot ziens,' zei de jongen. Hij keek haar een beetje vreemd aan.

'Tot ziens,' zei Saar opgelaten. Snel liep ze de winkel uit.

Langzaam fietste ze naar huis. Waar zou ze de snoepjes opeten? In haar kamer? Ze fronste haar voorhoofd. Nee, dat was een slecht idee. Hoe moest ze dan weer beneden komen? Dat lukte haar nooit, de trap was veel te smal en te steil.

In de woonkamer dan? Ja, dat zou kunnen. Maar echt handig was het ook niet. Ze kon het beste in de lege box naast Adam gaan zitten. Haar vader en haar oma zouden haar vanzelf wel vinden. Ze waren er toch al aan gewend dat ze vaak in de stal was...

Van tevoren kon ze een dikke laag stro in de box leggen, zodat ze straks lekker zacht kon liggen. En een beetje hooi. O wacht, en een bak muesli met een paar wortels. Die waren in elk geval eetbaar... Hooi rook wel lekker, maar het leek haar erg droog en hard.

Saar trapte flink door. Al gauw zag ze hun huisje. Oma had bakken met rode geraniums voor het raam gezet en de rozen bloeiden bijna. Ze zette haar fiets in de schuur en liep naar binnen. Uit de voorraadkast in de bijkeuken pakte ze een zakje chips en een blikje cola. Die stonden daar voor feestelijke gelegenheden.

Saar grinnikte. Je zou dit ook een feestelijke gelegenheid kunnen noemen... Het zou waarschijnlijk nog een hele tijd duren voordat ze weer een mens was, dus mocht

ze nu best wat extra lekkers. Zouden haar vader en oma erg schrikken? Waarschijnlijk wel. Maar dat was dan maar zo.

Ze dronk het blikje leeg en at alle chips op, tot de laatste kruimel. Toen haalde ze de paardensnoepjes uit haar rugzak en liep ermee naar de stal. Alle paarden keken op en Nala hinnikte zelfs.

'Hé, schatjes,' zei Saar zacht. 'Daar ben ik weer.' Ze gaf alle paarden een aai en legde de snoepzakjes in de voerbak van de lege box.

Daarna ging ze naar de hooisluur. Even later kwam ze terug met een kruiwagen met daarop een pak stro en een paar plakken hooi. Ze verdeelde het stro in de box en legde het hooi in een hoekje. Uit het voerhok haalde ze voor elk paard een wortel. Voor zichzelf nam ze een paar wortels mee en een emmer muesli.

De paarden keken verbaasd naar wat ze aan het doen was.

'Raar, hè?' mompelde Saar. 'Pas maar op, het wordt nog veel raarder!' Met een wee gevoel in haar buik liep ze naar de lege box en deed de deur dicht. Voor de voerbak bleef ze stilstaan. Welke zou ze als eerste nemen? De schep-snoepjes, besloot ze. Bananensmaak, dat klonk nog wel aardig. Aarzelend stopte ze een snoepje in haar mond.

Ieks, wat was dat vies! Het smaakte niet eens naar banaan...

Ze spuugde het bijna uit, maar toen dacht ze weer aan de woorden van haar vader. Ze kneep haar neus dicht en at het snoepje helemaal op. Er gebeurde... niets. Ze pakte het volgende snoepje, met frambozensmaak. Ook niets. Met afgrijzen keek ze naar het snoepje met kruiden.

Moest ze dit echt eten?

'Ja, het moet,' zei ze zacht tegen zichzelf. Met een vies gezicht at ze snel het snoepje op. Gatsie! Vlug liep ze naar de drinkbak om haar mond te spoelen. Bij het idee dat ze nog meer snoepjes moest eten, werd ze misselijk. Nog misselijker dan ze al was.

Ze pakte het zakje met paardenyummies en maakte het open. Er kwam een heerlijk zoete geur uit. Saar keek op de verpakking. Het eerste ingrediënt was dadel. Dat klonk lekker! Ze pakte een snoepje en stopte het in haar mond. Mmm! Dit smaakte heerlijk. Maar ook nu gebeurde er niets.

Met een lang gezicht keek Saar naar de zakjes. Stel dat het goede snoepje er niet bij zat? Dan was ze straks niet alleen nog steeds een meisje, maar moest ze ook aan haar vader en oma uitleggen waarom ze de lege box opgestrooid had. En al die paardensnoepjes had gekocht. Snel rukte ze het zakje met Conrads ponysmikkels open en stopte er een in haar mond. Hm, ze smaakten best aardig, maar ze was nog steeds gewoon Saar.

Haar blik viel op het papieren zakje dat de jongen haar had gegeven. Ze pakte het zakje en maakte het open. Er dwarrelde een heerlijke geur omhoog. Een geur vol belofte. Een geur die haar deed denken aan zon, gras en paarden. Ze sloot even haar ogen en snoof die verrukkelijke geur op.

Toen ging haar hand als vanzelf in het zakje. Ze haalde er twee gele snoepjes uit die eruitzagen en aanvoelden als schuimpjes. Snel stopte ze er een in haar mond. Het snoepje borrelde en bruiste. Het danste en huppelde in haar mond. Nog nooit had ze zoiets lekkers geproefd.

Plotseling gebeurde het. Ze knapte uit haar kleren. Haar voeten en handen veranderden in hoeven en er groeide overal lichtbruin haar. Haar tanden groeiden en groeiden en werden geel. Uit het niets verschenen witte manen en een staart. Saar keek achterom. Het was gelukt! Ze was van top tot teen een pony.

In de stal was het doodstil. Alle paarden staarden naar haar alsof ze een geest zagen. Iedereen was gestopt met kauwen. Kizzy's ogen puilden uit en aan de zijkant van Belles mond hing een pluk hooi.

Toby spitste zijn oren en keek naar buiten. Op het grind

naast het huis knerpten autobanden. Even later klonk het geluid van portieren die werden dichtgeslagen.

Saar snoof zenuwachtig.

‘Zo meteen zul je het krijgen,’ mompelde Adam. ‘Ik ben benieuwd wat ze zullen zeggen!’

Saar keek opzij naar de kleine zwarte pony. 'Kunnen jullie praten?' vroeg ze verbijsterd.

'Natuurlijk kunnen wij dat,' antwoordde Adam. 'Als de donderse bliksem!'

'De watte?' stamelde Saar.

'Laat maar. Zeg, waarom zouden we dat niet kunnen? En trouwens, we verstaan ook alles wat jullie zeggen.'

'Niet alleen Nederlands, maar ook andere talen,' voegde Kizzy eraan toe.

'Echt?' vroeg Saar. 'Maar... maar...' Ze dacht aan alle keren dat ze Adam dom had genoemd. Dat had hij dus altijd begrepen. Ze voelde zich opeens vreselijk opgelaten.

'Hoe dat kan?' vroeg Adam. Hij grijnsde. 'Nou, gewoon! Jullie mensen denken dat jullie zo slim zijn, maar die mierzerige hersentjes van jullie zijn maar heel beperkt.'

'En... en... het rijden dan?' stotterde Saar. 'Ik dacht dat je het niet snapte.'

'Tuurlijk wel,' snoof Adam. 'Wat is daar nou moeilijk aan? Ik zag er alleen de zin niet van in. Waarom zou ik jou moeten dragen terwijl je zelf kunt lopen? En rondjes lopen vind ik echt totaal zinloos.' Doordringend keek hij haar aan. 'Vind je ook niet?'

Saar wist niet wat ze moest zeggen. Misschien had hij wel gelijk.

'Ik snap sowieso niet waarom jullie de baas over ons spelen,' ging Adam verder. 'Of ons opsluiten. Of bepalen hoe we moeten leven.' Het was even stil. 'Ik denk liever na,' besloot hij.

'Waarover dan?' piepte Saar.

'O, over alles eigenlijk.'

'En hij denkt het liefst hardop,' mompelde Belle. 'Aan één stuk door.'

'Gék word ik ervan,' zei Kizzy. Ze schudde haar hoofd.

Adam negeerde hen volkomen. 'Waarom schijnt overdag de zon en 's nachts de maan en niet andersom?' begon hij. 'Waarom hinniken paarden en fluiten vogels? Waarom vriest het 's winters en niet 's zomers? Dat zijn van die dingen waar ik over nadenk. En nog meer! Veel meer.'

'Héél veel meer,' merkte Nala op.

Saar wist niet waar ze kijken moest, en nog minder wat ze moest zeggen. Het was duidelijk dat ze haar pony volkomen verkeerd had ingeschat. Ze liet haar hoofd zakken en nam een plukje hooi. Misschien moest ze haar excuses aanbieden.

Buiten klonken voetstappen en even later ging de staldeur open. Het was haar vader. 'Saar, ben je hier?'

Saar hinnikte. Het ging vanzelf, ze dacht er niet eens bij na. Geschrokken deed ze haar mond dicht. Haar knieën trilden en het leek wel alsof er in haar buik een zwerm vliegen zoemde.

'Saar?' riep Idris nog een keer. Langzaam kwam hij dichterbij en verbaasd keek hij naar de lichtbruine pony. 'Saar, wat doet die pony hier? Hoe kom je daaraan?' Hij keek rond. 'Saar, waar ben je?' Toen zag hij de zakjes met paardensnoepjes in de voerbak liggen. Hij wankelde en greep

zich vast aan de boxdeur. Zijn gezicht was asgrauw geworden. Geschrokken keek hij naar de lichtbruine pony. 'B-ben jij dat, Saar?'

Saar knikte. Ze duwde zacht haar neus tegen haar vaders buik, om hem te troosten.

Idris sloeg zijn handen voor zijn ogen.

Het was een tijdje stil.

'Wat nu?' vroeg hij uiteindelijk. 'Wat moeten we doen? Ik wil geen dochter die eruitziet als een pony...'

'Saar? Idris? Zijn jullie binnen? We gaan zo eten!'

'Mam, kom je even?' vroeg Saars vader. Zijn stem klonk hees.

'Wat is er?' Saars oma liep naar binnen en bleef toen stokstijf staan. 'Wie is dat? En waar is Saar?'

'Dit is Saar.' Idris wees naar de bruine pony met de witte manen.

'Je houdt me voor de gek,' zei Pleuni kordaat. 'Dit is vast een truc van Saar om een pony naar binnen te smokkelen.' Ze keek rond. 'Kom maar tevoorschijn, Saar!'

'Het is geen grap,' verzuchtte Idris. 'Saar heeft een paardensnoepje gegeten en daardoor is ze veranderd in een pony.' Hij wees naar de voerbak. 'Kijk maar.'

Pleuni kwam dichterbij. Ze sperde haar ogen wijd open. Verbijsterd keek ze naar de snoepjes. En toen naar Saar. 'Maar waarom dan?'

'Ze wil ons helpen met geld verdienen,' zei Idris mat. 'Ze had bedacht dat ze als pony kan optreden en allerlei kunstjes kan doen.'

'Saar?' vroeg Pleuni verbaasd. 'Maar dat is toch niks voor haar?'

Saars vader haalde zijn schouders op. 'Blijkbaar wel. Ze